

Potrivit avocatului general Szpunar, deținătorul unui magazin, al unui bar sau al unui hotel care propune publicului acces gratuit la o rețea Wi-Fi nu răspunde pentru încălcările drepturilor de autor săvârșite de un utilizator

Deși acestui deținător îi poate fi adresată o somație judecătorească destinată să pună capăt acestei încălcări sau să o prevină, nu i se poate impune, în schimb, închiderea conexiunii la internet, protejarea printr-o parolă sau examinarea generalizată a comunicațiilor

În prezenta cauză, Curtea de Justiție este chemată să precizeze dacă și în ce măsură un profesionist care, în cadrul activităților sale, exploatează o rețea Wi-Fi cu acces la internet, pusă la dispoziția publicului în mod gratuit, poate fi considerat răspunzător pentru încălcarea drepturilor de autor săvârșită de un utilizator al acestei rețele.

Domnul Tobias Mc Fadden deține un magazin de echipamente de sonorizare și lumini în apropiere de München în care pune la dispoziția publicului o rețea Wi-Fi. În anul 2010, o operă muzicală pentru care Sony deține drepturile a fost pusă la dispoziție în mod ilicit pentru descărcare prin intermediul acestei rețele. Landgericht München I (Tribunalul Regional München I, Germania), sesizat cu litigiul dintre Sony și domnul Mc Fadden, consideră că acesta nu a încălcat el însuși drepturile de autor în discuție. Această instanță are însă în vedere posibilitatea de a constata răspunderea indirectă a domnului Mc Fadden pentru această încălcare pentru motivul că rețeaua sa Wi-Fi nu a fost protejată. Având însă îndoieli cu privire la problema dacă Directiva privind comerțul electronic¹ se opune unei astfel de răspunderi indirecte, Landgericht a adresat o serie de întrebări Curții.

Astfel, directiva limitează răspunderea furnizorilor de servicii intermediari pentru o activitate ilicită inițiată de un terț, atunci când prestația acestora constă în „simpla transmitere (mere conduit)” de informații. Această limitare a răspunderii se aplică sub rezerva a trei condiții cumulative, și anume ca: 1) furnizorul de servicii să nu inițieze transmiterea, 2) să nu selecteze destinatarul transmiterii și 3) să nu selecteze sau să modifice informațiile care fac obiectul transmiterii. Landgericht München I consideră că aceste condiții exhaustive sunt îndeplinite în speță, dar își pune întrebarea dacă domnul Mc Fadden este într-adevăr un furnizor de servicii în sensul directivei.

În concluziile sale de astăzi, avocatul general Maciej Szpunar consideră că această limitare a răspunderii se aplică unei persoane, precum domnul Mc Fadden care, în mod accesoriu în raport cu activitatea sa economică principală, exploatează o rețea Wi-Fi pusă la dispoziția publicului în mod gratuit². În opinia sa, nu este necesar ca această persoană să se prezinte publicului în calitate de furnizor de servicii ori să își promoveze în mod explicit activitatea față de potențialii clienți.

Totodată, potrivit avocatului general, această limitare se opune obligării furnizorului intermediar nu numai la plata despăgubirilor, ci și la plata cheltuielilor de punere în întârziere și la plata cheltuielilor de judecată pentru încălcarea dreptului de autor săvârșită de un terț.

¹ Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic) (JO L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257)

² Avocatul general precizează în această privință că nu este necesar să se analizeze dacă directiva s-ar putea aplica și unei activități de exploatare a unei rețele Wi-Fi atunci când este lipsită de orice alt context economic.

Avocatul general precizează însă că, deși limitează în această modalitate răspunderea furnizorului de servicii de simplă transmitere, directiva nu îl protejează împotriva unei somații judecătorești, prin care se pot dispune sancțiuni pecuniare.

Adoptând o astfel de somație, instanța națională este însă obligată să se asigure: 1) că măsurile sunt, printre altele, eficiente, proporționale și disuasive, 2) că acestea sunt destinate să pună capăt unei încălcări specifice sau să o prevină și nu implică o obligație generală în materie de supraveghere, 3) că respectă un just echilibru între drepturile fundamentale aplicabile, și anume, pe de o parte, libertatea de exprimare și de informare și libertatea de a desfășura o activitate comercială, și, pe de altă parte, dreptul de proprietate intelectuală.

Avocatul general consideră, pe de altă parte, că directiva nu se opune, în principiu, adoptării unei somații care lasă destinatarului posibilitatea de a alege măsurile concrete care trebuie adoptate. Revine totuși instanței naționale sesizate cu o cerere pentru emiterea unei somații sarcina să se asigure că există măsuri adecvate, conforme cu limitările rezultate din dreptul Uniunii.

Avocatul general precizează în schimb că directiva se opune oricărei somații adresate unei persoane care exploatează o rețea Wi-Fi, pusă la dispoziția publicului, cu titlu accesoriu în raport cu activitatea sa economică principală, atunci când destinatarul somației se poate conforma acesteia numai: 1) prin închiderea conexiunii la internet sau 2) prin protejarea printr-o parolă sau 3) prin examinarea tuturor comunicațiilor transmise prin intermediul acestei conexiuni pentru a verifica dacă opera în discuție protejată prin dreptul de autor nu este retransmisă în mod ilegal³.

Avocatul general consideră în această privință că impunerea obligației de a proteja accesul la rețeaua Wi-Fi, ca metodă de protecție a dreptului de autor pe internet, nu ar respecta cerința de a asigura un just echilibru între, pe de o parte, protecția dreptului de proprietate intelectuală, de care se bucură titularii dreptului de autor, și, pe de altă parte, protecția libertății de a desfășura o activitate comercială de care beneficiază furnizorii de servicii în cauză. Restrângând accesul la comunicații licite, această măsură ar implica, în plus, o limitare a libertății de exprimare și de informare. Într-un mod mai global, eventuala generalizare a obligației de protejare a rețelelor Wi-Fi, ca metodă de protecție a dreptului de autor pe internet, ar putea determina un dezavantaj pentru societate în ansamblul său care ar risca să depășească beneficiul său potențial pentru titularii acestor drepturi.

MENTIUNE: Concluziile avocatului general nu sunt obligatorii pentru Curtea de Justiție. Misiunea avocaților generali este de a propune Curții, în deplină independență, o soluție juridică în cauza care le este atribuită. Judecătorii Curții urmează să delibereze în această cauză. Hotărârea va fi pronunțată la o dată ulterioară.

MENTIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al concluziilor se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Imagini de la pronunțarea concluziilor sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

³ Avocatul general face trimitere, printre altele, la Hotărârea Curții din 24 noiembrie 2011, *Scarlet Extended* (cauza [C-70/10](#); a se vedea și comunicatul de presă [nr. 126/11](#): dreptul Uniunii se opune unui ordin judecătoresc pronunțat de o instanță națională prin care se impune unui furnizor de acces la internet instituirea unui sistem de filtrare pentru a preveni transferurile ilegale de fișiere), la Hotărârea Curții din 16 februarie 2012, *Sabam* (cauza [C-360/10](#), a se vedea și comunicatul de presă [nr. 11/12](#): administratorul unei rețele sociale online nu poate fi constrâns să instituie un sistem de filtrare general, care să-i vizeze pe toți utilizatorii săi, pentru a preveni utilizarea ilicită a operelor muzicale și audiovizuale) și la Hotărârea din 27 martie 2014, *UPC Telekabel Wien* (cauza [C-314/12](#), a se vedea și comunicatul de presă [nr. 38/14](#): un furnizor de acces la internet poate fi obligat să blocheze accesul clienților săi la un site web care aduce atingere dreptului de autor).